

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО**

Факультет філології й журналістики імені Михайла Стельмаха
Кафедра журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

**СЕРІЯ ВІДЕОФІЛЬМІВ ПРО ВІДОМИХ ВИПУСКНИКІВ
«РОДОМ ІЗ ПЕДАГОГІЧНОГО»**

Студентки IV курсу, групи 4ЖБ
Освітньої програми *Журналістика*
Галузі знань *06 Журналістика*
Спеціальності *061 Журналістика*
Ступеня вищої освіти *бакалавр*
Йонаш Вікторії Володимирівни

Науковий керівник: професор, доктор
філологічних наук **Завальнюк І.Я.**

Розширена шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка ECTS _____

Голова Екзаменаційної комісії: _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

Члени Екзаменаційної комісії: _____
(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

Вінниця – 2025

АНОТАЦІЯ

Йонаш В.В. Серія відеофільмів про відомих випускників «Родом із педагогічного». Кваліфікаційна робота освітнього рівня – бакалавр. Спеціальність – 061 Журналістика. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського. Вінниця, 2025.

Кваліфікаційна робота присвячена розробці та реалізації серії відеофільмів під назвою «Родом із педагогічного», що має на меті розповісти про відомих, успішних, яскравих випускників Вінницького державного педагогічного університету імені М. Коцюбинського. Актуальність теми зумовлена потребою у створенні якісного медіапродукту, який підкреслює цінність освіти, зберігає традиції та розкриває потенціал випускників у різних сферах. Також досліджується вплив університетської освіти на формування особистості та громадянської свідомості. 4 випуски складаються з відео-інтерв'ю із успішними випускниками педагогічного університету. Ці матеріали розповідають про особисті історії та мотивують нинішніх студентів до досягнення високих результатів у професійному житті. Отже, дипломна робота має не лише дослідницьку, а й просвітницьку функцію, поєднуючи історію із сучасною громадянською свідомістю.

Ключові слова: відеофільм, інтерв'ю, ВДПУ, випускники, освіта, студентство, професія.

ANNOTATION

Yonash V.V. A series of video films about famous graduates «Coming from the pedagogical field». Qualification work of the educational level – bachelor. Specialty – 061 Journalism. Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynsky State Pedagogical University. Vinnytsia, 2025.

The qualification work is dedicated to the development and implementation of a series of video films entitled “Coming from the pedagogical field”, which aims to tell about famous, successful, bright graduates of Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynsky State Pedagogical University. The relevance of the topic is due to the need to create a high-quality media product that emphasizes the value of education, preserves traditions and reveals the potential of graduates in various fields. The influence of university education on the formation of personality and civic consciousness is also studied. 4 issues consist of video interviews with successful graduates of the pedagogical university. These materials tell about personal stories and motivate current students to achieve high results in professional life. Thus, the thesis has not only a research, but also an educational function, combining history with modern civic consciousness.

Keywords: video, interview, VDPU, graduates, education, student life, profession.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	5
1.1. Теоретична база	5
1.2. Обґрунтування проєкту	13
1.3. Мета проєкту	15
1.4. Джерела фактів	15
1.5. Технічні і програмні засоби	16
1.6. Сфера застосування	17
II. СПЕЦИФІКАЦІЯ ВІДЕОФІЛЬМІВ «РОДОМ ІЗ ПЕДАГОГІЧНОГО»	18
2.1. Структура відеофільмів	18
2.2. Технічні характеристики	19
2.3. Музичний супровід	19
2.4. Ідейно-смісловий задум	19
2.5. Специфікація аудиторії	20
III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	21
IV. СЦЕНАРІЙ	24

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретична база

Освітнє середовище вищого навчального закладу є не лише місцем передачі знань, але й соціокультурним простором, у якому формується світогляд, ціннісні орієнтації та громадянська ідентичність особистості. На сьогодні думки щодо освіти стрімко змінюються. Як розповідає М. Швед, в усьому світі відбуваються зміни суспільної свідомості щодо ролі та значення освіти у житті людини [27, с. 463-471].

Освіта може сприяти у вирішенні різних проблем: від забезпечення економічної стабільності, до формування культури особистості й цілого суспільства. Усі варіанти прогнозування рівня освіти населення базуються на середньому сценарії багатоваріантного демографічного прогнозу для України [10, с. 136], але враховуючи незмінні показники зареєстрованого міграційного сальдо.

У сучасному соціумі знання стають ключем до продуктивності, відбувається становлення особистості, яка може володіти сучасними освітніми компетенціями. Як розповідає В. Кремень, теперішнє суспільство називають інформаційним. В інформаційному суспільстві найважливішим продуктом людської діяльності стає виробництво, експлуатація та використання знань, його головною цінністю стає інформація. Сьогодні люди розуміють, що жодну серйозну економічну, соціальну, технічну задачу неможливо успішно вирішити без переробки значних обсягів інформації [13, с. 9].

У контексті дослідження особливу увагу приділено знанням та освітньому середовищу, де простір взаємодії всіх учасників освітнього процесу формує особисті цінності; досвіду освітян минулого, які транслуються через покоління; ідентичності – самосприйняття індивіда як частини певної соціальної групи, зокрема – академічної спільноти; та культурній пам'яті – збереженні та передачі важливих думок, традицій та

практик. Крім того, вивчення традицій ВДПУ ім. М. Коцюбинського дозволяє простежити динаміку змін у різні періоди викладання: від класичних методів навчання до сучасних, нових пропозицій у здобуванні освіти.

У монографії «Теорія мережевої комунікації» Л. Городенко виокремлює такі види медіаконтенту [6]:

- текстовий/фото/відео та комбінований контент;
- комерційний/некомерційний контент;
- професійний новинний/аматорський контент;
- інтерактивний контент;
- сюжетний та довідковий контент;
- внутрішній та зовнішній контент;
- лінійний та гіпертекстуальний контент.

Відео контент, або аудіовізуальний твір, або може бути різноманітним. Дослідник О. Костюченко наводить такі види [12]:

- кінофільми: це – великі, часто ігрові твори, які створені для показу в кінотеатрах;
- телефільми: твори, які спеціально створені для трансляції по телебаченню;
- відеофільми – контент, створений для перегляду за допомогою відеоплеєрів або онлайн-платформ;
- діафільми – серія слайдів, які показуються послідовно для створення рухомого зображення;
- слайд-фільми: вони подібні до діафільмів, але зазвичай включають звуковий супровід.

Для того, щоб зібрати, систематизувати та показати результати дослідження влучно підійшов відеофільм. Як жанр, він є потужним інструментом комунікації та навчання. Він поєднує в собі зображення, звук, текст, музику та візуальні ефекти, що дозволяє глибше занурити глядача у зміст та викликати глибоке емоційне враження.

Дослідниця В. Власова зазначає, що відеоконтент має великий виховний потенціал, оскільки впливає як на когнітивний, так і на емоційний рівень сприйняття інформації [2]. Відеофільми з реальними героями, зокрема документальні стрічки, викликають ефект довіри та дають змогу глядачеві пов'язати себе з історією.

Сучасні види аудіовізуального контенту стрімко змінюються, і для того, щоб проаналізувати процеси трансформації, перш за все слід звернутися до дослідження О. Мусієнко [20, с. 106], яка у своїй праці «Гібридне походження художньої природи відеохостингу як нової жанроформи аудіовізуальної культури» розглядає відеохостинг як нову жанрову форму аудіовізуального мистецтва. На її думку, серед найпоширеніших платформ в Україні виокремлюються YouTube та Instagram. Дослідниця зазначає, що «результати дослідження особливостей новітньої жанроформи на прикладах творів YouTube та Instagram дозволяють визначити відеохостинг як новітню жанроформу, і, одночасно, як платформу розповсюдження аудіовізуальних творів нового морфологічного походження» [20, с. 108].

Науковиця Ю. Лісневська розповідає: «Вже традиційно журналістика відгукується на потреби суспільства. Це стосується не тільки тематичного наповнення, а й жанрової та технологічної специфіки контенту медіа. Конвергентність медіа сприяли процесу диверсифікації відеоконтенту та демонструють наразі взаємопроникнення традиційних медійних платформ в нові змішані. Це в свою чергу стало причиною виникнення нових технологій розповсюдження відеоформатів та комунікаційних завдань щодо глядацької аудиторії. Будь який журналістський відеопродукт орієнтований на ту частину аудиторії, інтересам та цінностям якої відповідає. Відтак, його жанр і стиль нині підпорядковуються саме потребам аудиторії» [15, с. 140].

Відеофільм – це один із найпотужніших інструментів візуального впливу, що поєднує зображення, звук, мову та емоції. Однак для його створення потрібно докласти зусиль. Вчений Інституту журналістики КНУ ім. Т. Шевченка Г. Десятник підкреслює, що виробництво фільму є

органічним поєднанням творчості, організації, технології, матеріально-технічного забезпечення та фінансування. Слід чітко дотримуватися календарнопостановочного плану, у якому прописані всі кадри, які необхідно зняти у певному об'єкті, і ніколи не повертатися на вже відзнятий об'єкт» [7, с. 115].

Як пише О. Лішафай, коли концепція відео або серії роликів остаточно сформована, на наступному етапі потрібно підготувати розгорнутий ідейний сценарій для кожного відеоматеріалу. «Сценарій для будь-якого відеоконтенту детально описує кожну сцену, діалоги персонажів і додає коментарі про їх поведінку, вигляд, емоції, дії та допоміжні предмети на зйомках» [16, с. 184].

Згідно з дослідженнями, відеоінформація запам'ятовується краще, ніж текстова, а також підвищує інтерес до теми. Особливо ефективною є подача матеріалу через історії реальних людей – приклади успішних випускників формують у студентів відчуття причетності до спільноти та віру у власні сили. У наш час короткі документальні відео активно використовуються не лише в освіті, а й у промоції освітніх закладів. Це пов'язано з тенденцією до візуалізації та персоналізації контенту, де історії людей викликають більше зацікавлення, ніж абстрактна інформація [26].

Після розгляду теоретичних аспектів, пов'язаних із відеофільмами як формою аудіовізуального мистецтва, можна перейти до більш практичного виміру обраної теми – інтерв'ю, яке дозволяє безпосередньо ознайомитися з досвідом створення таких проєктів та глибше зрозуміти деталі їх реалізації. Особливу цінність має поєднання відео та інтерв'ю, адже саме таке поєднання створює ефект живої присутності й викликає емпатію.

У своєму підручнику дослідник І. Михайлин розглядає інтерв'ю, як «головний метод збору інформації у журналістиці, сутність якого полягає в здобутті новин методом і повідомлень шляхом усного спілкування суб'єкта (журналіста) з суб'єктом ньюзмейкером (політичним діячем, науковцем, митцем чи просто цікавим співрозмовником) [19]. Схоже тлумачення є у «Академічному тлумачному словнику української мови», де інтерв'ю – це

«призначена для опублікування в пресі, передачі по радіо, телебаченню розмова журналіста з політичним, громадським або яким-небудь іншим діячем і т. ін.» [25, с. 37].

Ще один аспект жанрового походження інтерв'ю розкриває Ю. Казімова, і наголошує, що інтерв'ю – це самостійний жанр, що становить суспільно важливу новинну інформацію у вигляді запитань кореспондента та відповідей інтерв'юйованої особи [9, с. 60]. О. Назаренко пише, що у цьому жанрі поєднано різні мовні засоби вираження, що уможлиблює найповніше виявити реалізацію категорію діалогічності [21].

О. Гарачковська у своїх дослідженнях характеризує інтерв'ю як жанр публіцистики, що орієнтований на публічне висвітлення бесіди з відомими, авторитетними або цікавими особистостями через засоби масової інформації. Основною метою такої форми журналістської роботи є інформування широкого загалу про позицію, думки чи досвід конкретної особи стосовно суспільно важливих або актуальних питань [4, с. 86].

Дослідниця також звертає увагу на те, що інтерв'ю як жанр має свої структурні та змістовні особливості, які відрізняють його від інших жанрів журналістики. Зокрема, ці особливості надають журналісту змогу вести розмову у вільній формі, ставити співрозмовникам – митцям, ученим, політичним діячам – широкий спектр питань, що стосуються як їхньої професійної діяльності, так і особистих поглядів, життєвих принципів чи ставлення до суспільних процесів [4]. Такий підхід забезпечує глибину змісту інтерв'ю та дає змогу аудиторії краще зрозуміти світогляд і позицію конкретної особистості.

О. Голуб трактує поняття інтерв'ю трохи по-іншому: «Інтерв'ю – це журналістський матеріал, який передбачає розпитування відомої чи анонімної особи, щоб виявити інформацію, пояснення, позицію, які мають сенс, коли їх повідомляє саме ця людина, щоб передати потім зібрану інформацію аудиторії у формі запитань-відповідей» [5].

У посібнику «Медіакомпас: путівник професійного журналіста» О. Голуб акцентує на важливості професійної майстерності журналіста. Йдеться не лише про технічну підготовку чи знання теми – ключовим тут є глибоке розуміння особистості, з якою журналіст спілкується. Успішне інтерв'ю вимагає не лише вміння ставити питання, а й здатність викликати довіру співрозмовника, зацікавити його і навіть подолати його власні бар'єри. Голуб наголошує: справжній професіонал повинен не просто озвучити вже підготовлені відповіді респондента, а має допомогти йому розкритися ширше – тобто дати аудиторії те, чого вона ще не знала та почути більше, ніж очікувалося. Це перетворює інтерв'ю на живу і щиру розмову, а не на звичну, формальну процедуру. «Відповідно, головне завдання журналіста у роботі над цим жанром – примусити людину сказати більше, ніж вона планувала, тобто змусити її вийти за межі тієї заяви, яку особа підготувала заздалегідь, і не стати підставкою до мікрофона» [5].

Особливість інтерв'ю як журналістського жанру полягає в тому, що, попри зовнішню схожість із буденною розмовою, його динаміка повністю керована журналістом. Саме він визначає логіку і темп діалогу, володіє інструментами впливу на перебіг бесіди й здатен коригувати її хід у реальному часі. У цьому контексті слушною є думка С. Сербіна, який звертає увагу на маніпулятивні можливості журналіста – зокрема через мовні засоби впливу, що дозволяють скеровувати думки респондента у потрібному руслі [24].

Така точка зору перегукується з думкою А. Заблоцької, яка, досліджуючи специфіку інтерв'ю, зазначає: «Хоч інтерв'ю і є діалогічним видом спілкування, та все ж варто зазначити, що у ньому домінуючу роль грає інтерв'юер, який керує бесідою та надає їй правильного напрямку» [8].

Таким чином, для успішного інтерв'ю дуже важливі особистісні якості журналіста, адже від його емоційної виваженості, відповідальності та внутрішньої мотивації залежить ефективність розмови. Саме тому доцільно не лише формувати технічні навички, а й виховувати внутрішню готовність

до професії. Як слушно зауважує Л. Овсієнко, однією з ключових рис справжнього журналіста є емоційна зрілість, що дозволяє зберігати професіоналізм навіть у складних ситуаціях: «Тому вкрай важливо навчити майбутніх журналістів здатності керувати ними. Справжній професіонал повинен захоплюватися своєю роботою, не зважаючи на невдачі та перепони, адже відданий фахівець завжди матиме мету і робитиме все можливе, аби її реалізувати» [22, с. 376].

Не менш важливою у постановці запитань є і етична складова. У своїх дослідженнях К. Гавриловська зазначає: «Завдання інтерв'юера полягає в тому, щоб максимально неупереджено й об'єктивно зареєструвати відповіді респондента на заплановані питання, ставити ці питання тактовно, ненав'язливо, проявляючи винахідливість, швидкість реакції та вміння “програвати” різні гіпотези щодо поведінки респондента» [3].

Хоча тактовність є важливою рисою для журналіста, вона не повинна бути перевагою над уникненням гострих тем. Інтерв'юер має поєднувати ввічливість із професійною сміливістю, адже іноді саме відверті, незручні та сміливі запитання дозволяють наблизитися до істини. О. Кузьменко зазначає: «Провокативні запитання можуть бути потужним знаряддям у руках інтерв'юера та виступати майстерною спробою ведучого з'ясувати правду стосовно питання, що знаходиться у всіх на вустах» [14].

У наукових дослідженнях висвітлюються різні підходи до формування запитань в інтерв'ю. Зокрема, В. Михайленко радить дотримуватись таких принципів:

- Формулювати запитання так, щоб воно стосувалося лише одного аспекту проблеми, оскільки занадто складні або перевантажені запитання можуть ускладнити сприйняття і спричинити нечіткі відповіді.
- Для того, щоб отримати змістовну і точну інформацію, доцільно вживати запитальні сполучники: як? чому? навіщо?

- Варто уникати запитань, які провокують короткі або односкладні відповіді, адже завдання інтерв'ю – не просто отримати факт, а з'ясувати його природу та походження.
- Якщо респондент обмежується словами «так» чи «ні», журналіст має переформулювати питання, щоб витягти якомога більше змістовних деталей.
- Контрзапитання виступає дієвим інструментом, який не тільки поглиблює тему, але й оживлює діалог, логічно розвиваючи попередні відповіді. Саме такі моменти, на думку дослідника, захоплюють аудиторію та тримають її увагу [18].

Такі поради формують основу професійного володіння технікою інтерв'ю. Але, попри усталені принципи інтерв'ювання, журналістська робота в Україні зазнає суттєвих трансформацій під впливом воєнних подій. В умовах війни інформація є важелем впливу на суспільні настрої, політичні процеси та міжнародну підтримку. Ще до початку повномасштабного вторгнення, у 2018 році, О. Марків акцентувала увагу на значенні інформаційного фронту: «Використання засобів масової інформації в цій боротьбі є тотальним, адже те, що не потрапило в канали масової комунікації, у наш час майже не справляє впливу на розвиток суспільства. Тому агресорам, ворогам так важливо контролювати інформаційний простір, мати доступ до мас» [17, с. 290].

Нові реалії, в яких опинилися українські журналісти, привели до глибокої переоцінки не лише змісту, а й самої форми інтерв'ю як журналістського жанру. Незважаючи на складні обставини, трансформації навпаки активізували пошуки нових підходів і методів до висвітлення інформації. А. Кострубіцька додає: «Дедалі зрозумілішим стає, що лише незалежна журналістика може допомогти дати точне розуміння війни та допомогти у пошуках правди. Але також зрозуміло, що журналісти стикаються з величезними ризиками, роблячи репортаж і демонструють сміливість, розповідаючи історії чесно та без цензури» [11, с. 95]. Та всі

обмеження, з якими сьогодні змушені працювати українські журналісти, дають потужний поштовх для подальшого розвитку.

Отже, інтерв'ю – це форма комунікативної взаємодії, яка передбачає діалог між журналістом (автором) та респондентом (героєм). Як форма діалогу між журналістом та респондентом, інтерв'ю дозволяє отримати глибоку інформацію, розкрити особистість співрозмовника та представити її досвід широкій аудиторії. У контексті відеофільмів інтерв'ю є основною структурною одиницею, яка формує сюжет, розповідь та емоційне наповнення. Відеофільм, у свою чергу, є потужним інструментом аудіовізуальної комунікації, що поєднує зображення, звук, мову та емоції для передачі інформації та впливу на глядача. Завдяки такому відеопроєкту можна сформувати віртуальну спільноту випускників, поділитись та передати знання і життєвий досвід, а реальні історії стануть потужною мотивацією для нових звершень сучасних студентів.

1.2. Обґрунтування проєкту

У сучасному суспільстві освіта набуває значення не лише як засіб здобуття знань, а й як платформа для особистісного та професійного росту і становлення. Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського відіграє важливу роль у житті багатьох поколінь. З моменту заснування у 1912 році до сьогодні він виступає не лише освітньою, а й культурною інституцією. Педуніверситет є багатoproфільним закладом вищої освіти, нині в закладі навчається близько 6000 студентів за 41 спеціальностями. Серед випускників педуніверситету – високі державні посадовці, керівники місцевого самоврядування різних рівнів, політики, письменники, діячі освіти й науки, відомі митці та спортсмени [1]. Вихідці працюють по всій Україні та за її межами. В сучасних умовах постійних трансформацій у системі освіти важливо не лише адаптуватися до нових стандартів, а й зберігати традиції, досвід і цінності.

Створення відеофільмів про випускників та історію університету сприятиме зміцненню зв'язку між минулим і сучасним, слугуватиме прикладом та незміримою скарбницею досвіду для майбутніх студентів. Випуски протягом чотирьох відеофільмів розповідають про відомих випускників:

- Вадим Мазурик – заслужений журналіст України, представник Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення у Вінницькій області;
- Іван Педорук – заслужений журналіст України, менеджер та діяч культури, директор Вінницького обласного українського академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Садовського;
- Віктор Бронюк – відомий український музикант, лідер гурту "ТіК" (Тверезість і Культура);
- Віктор Мозалевський – журналіст, заступник директора з творчої і комерційної роботи у радіокомпанії «Місто над Бугом».

Університет як феномен не замикається у межах навчального процесу – це цілий світ, який формує цінності, соціальні зв'язки та громадянську позицію. Завдяки візуальним історіям, побудованим на реальних подіях і досягненнях, з'являється можливість показати університет як живу, активну й ціннісно наповнену спільноту. Відеоформат є особливо ефективним для молодого покоління, яке сприймає інформацію через динамічний і насичений контент.

Отож, реалізація серії відеофільмів «Родом із педагогічного» стане важливим внеском у збереження історичної пам'яті університету, посилення його впливу на сучасне студентство та інтеграції досвіду, а також комунікацію поколінь.

1.3. Мета проєкту

Метою творчого проєкту є створення серії відеофільмів «Родом із педагогічного», які висвітлюють історію, традиції, досягнення та роль Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського у формуванні педагогів, учених, митців і лідерів громадської думки.

Для реалізації мети визначено такі завдання:

- Зібрати інформацію про історію університету та відомих випускників, дослідити архіви університету, друковані джерела;
- Розробити та скласти сценарій;
- Визначити структуру відеосерій;
- Провести інтерв'ю з випускниками;
- Обробити та змонтувати випуски серії відеофільмів.

1.4. Джерела фактів

Для створення серії відеофільмів використовувались такі матеріали:

1. *Сайт Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського*. Відомості про історію університету (<https://vspu.edu.ua/>)
2. *Випускники Вінницького педагогічного університету*. Імена відомих випускників (<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0>)

Відеоматеріали:

1. Величний і Педагогічний 5 Вінницький державний педагогічний університет - Історія ВДПУ
<https://www.youtube.com/watch?v=VeDlgu-bfXc>
2. Величний і Педагогічний 11 Історія ВДПУ 1 частина
https://www.youtube.com/watch?v=NQMB_9tiGHs
3. Фільм ВДПУ

<https://www.youtube.com/watch?v=pUDgKCFRIYs&t=18s>

4. Відкрий для себе журналістику у ВДПУ імені М. Коцюбинського 2025

<https://www.youtube.com/watch?v=ZCEUTUdTCwI>

1.5. Технічні і програмні засоби

Для створення серії відеофільмів «Родом із педагогічного» було використано такі технічні засоби: комп'ютер, мобільний пристрій, петличні мікрофони, штатив та програми для монтажу:

Комп'ютер – це програмно-керований пристрій для обробки інформації. Головний засіб, який слугував для обробки матеріалу, створення сценаріїв для інтерв'ю та монтажу відеофільмів.

Телефон – це портативний пристрій, який поєднує в собі функції смартфона та комп'ютера, а також камери, за допомогою якої були відзняті усі випуски.

Петличний мікрофон – це маленький мікрофон, який використовується на телебаченні, в театрі та публічних виступах для роботи без використання рук для запису та передачі якісного звуку.

Штатив – переносна опора для оптичних приладів (фото-, відео-, кінокамер), слугує для точного наведення і збереження їх положення в процесі роботи.

DaVinciResolve – це потужний відеоредактор, який об'єднує та обрізає відео, додає музику, текст, фільтри, переходи та ефекти.

CapCut – це додаток для редагування відео на смартфоні.

Microsoft Word – текстовий процесор, призначений для створення, перегляду, редагування та форматування текстів статей, ділових паперів, а також інших документів з локальним застосуванням найпростіших форм таблично-матричних алгоритмів. Програма застосовувалась для розробки сценаріїв.

1.6. Сфера застосування

Серія відеофільмів «Родом із педагогічного» створена в онлайн-форматі та пропонує ознайомитись широкій аудиторії з історією, традиціями, досягненнями та внеском Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського у розвиток регіону та країни. Відеофільми розповідають про видатних випускників, їхній шлях вибору професії, знакові події, що виникли в стінах університету.

Апробація результатів кваліфікаційної роботи

Результати роботи апробовано на п'ятій Міжнародній науково-практичній конференції «GLOBAL TRENDS IN SCIENCE AND EDUCATION» (м. Київ, 3 червня 2025 року).

Публікація:

Йонаш В. Інтерв'ю як форма комунікації у аудіовізуальному творі // Global trends in science and education. Proceedings of the 5th International scientific and practical conference. Kyiv, Ukraine. 2-4 June 2025.

**II. СПЕЦИФІКАЦІЯ ВІДЕОФІЛЬМІВ «РОДОМ ІЗ
ПЕДАГОГІЧНОГО»**

2.1. Структура відеофільмів

Цикл відеофільмів «Родом із педагогічного» передбачає створення 4 окремих серій, а саме «Відеофільм. Вадим Мазурик», «Відеофільм. Іван Педорук», «Відеофільм. Віктор Бронюк», «Відеофільм. Віктор Мозалевський» кожен з яких налічує 4 блоків. У першому блоці кожного випуску відеофільмів розповідається про студентські роки, історію Вінницького державного педагогічного університету імені М. Коцюбинського. Після чого, у 2 блоці відеофільмів розповідається про історію одного з випускників, його професійний шлях та становлення, демонструються фотографії героя фільму. У 3 блоці ведуча проводить інтерв'ю із визначним випускником за основними питаннями на різних локаціях: біля університету, чи на робочому місці героя:

1. Як ви обрали свою майбутню професію або, принаймні, напрям підготовки? Що стало вирішальним у цьому виборі?
2. Чому саме Вінницький державний педагогічний університет? Це було усвідомлене рішення чи спонтанний вибір? Яким було ваше перше враження від ВДПУ?
3. Яким було ваше студентське життя? Що було найцікавішим або найскладнішим у навчанні? Які дисципліни вимагали найбільше зусиль?
4. Пригадайте найяскравішу історію зі студентських років. Що з пережитого на парах, практиці чи поза навчанням згадується з усмішкою?
5. Як університет вплинув на ваше професійне становлення? Які знання чи навички стали ключовими у кар'єрі?
6. Чи є викладач, якого ви згадуєте з особливою повагою чи теплом? Чому саме ця людина залишила помітний слід у вашій пам'яті?
7. Що б ви порадили або побажали студентам, які сьогодні навчаються у ВДПУ?
8. Як би ви описали ВДПУ одним словом або словосполученням?

9. Чи підтримуєте ви зв'язок із університетом після випуску? Чи були залучені до заходів, зустрічей випускників або спільних проєктів?

10. Як ви змінилися з часу студентства? Якими якостями вас збагатила освіта у ВДПУ?

У 4 блоці кожного відеофільму йдеться про поточне місце роботи інтерв'ююваного, його нагороди, досягнення, майбутні плани та настрої.

2.2. Технічні характеристики

Хронометраж випусків серії відеофільмів «Родом із педагогічного» складає:

Перший фільм: 14 хв 3 с.

Другий фільм: 12 хв 31 с.

Третій фільм: 13 хв 23 с.

Четвертий фільм: 13 хв 36 с.

2.3. Музичний супровід

При монтажі серії відеофільмів «Родом із педагогічного» використовувались такі пісні:

- Documentary music background – Royalty Music;
- Dondante – My Morning Jacket;
- Cappucino – Acoustic Background Music.

2.4. Ідейно-смісловий задум

Головна ідея проєкту «Родом із педагогічного» полягає в утвердженні думки, що педагогічний університет – не лише освітній заклад, а життєвий стартовий майданчик, де майбутні фахівці набувають не тільки знань, а й цінностей, досвіду, мотивації до саморозвитку та становлення себе як особистості. Через історії випускників відеофільми покликані розкрити глибинну місію освітитворити людину з великої літери, яка вміє надихати, навчати, підтримувати та змінювати світ навколо себе. Таке інтерв'ю – це не

просто спогади, а рефлексія над сенсом навчання і пошуку свого кредо для життя.

2.5. Специфікація аудиторії

Серія відеофільмів «Родом із педагогічного» розрахована на людей віком від 15 до 70 років. Головною ознакою потенційного глядача є зацікавленість в освіті, історії особистісного становлення, а також у реальних прикладах професійного зростання. Основні цільові групи – це студенти, абітурієнти, випускники та ширше коло глядачів, які цікавляться людськими історіями успіху, розвитком молоді в умовах сучасного освітнього середовища. Для формування ідентичності та мотивації до навчання.

III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вінницький державний педагогічний університет імені М. Коцюбинського. URL: <https://vspu.edu.ua/?p=history> (дата звернення: 02.05.2025)
2. Власова В. Відеоконтент як ефективний засіб естетичного виховання учнівської молоді. *Матеріали звітної науково-практичної конференції Інституту проблем виховання НАПН України*. Івано-Франківськ, 2022. С. 49-53.
3. Гавриловська К. Інтерв'юерський практикум як чинник розвитку комунікативних навичок особистості. *Психологічні перспективи [редкол. : Л. Засекіна (голов. ред.) та ін.]*. 2010. Вип. 16. С. 26-34.
4. Гарачковська О. Жанрові особливості інтерв'ю в сучасному інформаційному просторі. *Український Інформаційний Простір*. 2021. №1(7). С. 86-93.
5. Голуб О. Медіакомпас: путівник професійного журналіста. Київ : ТОВ «Софія-А», 2016. 184 с.
6. Городенко Л. Теорія мережевої комунікації: монографія. Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ: Академія Української Преси, Центр Вільної Преси, 2012. 387 с.
7. Десятник Г. Від задуму до екрана : тексти лекцій / наук. ред. проф. Горевалов С. І. Київ : КНУ, 2015. 226 с.
8. Заблоцька А. Специфіка взаємодії комунікантів у різних видах інтернет-інтерв'ю. *Актуальні проблеми сучасної транслятології, лінгвокраїнознавства та теорії міжкультурної комунікації : зб. Матеріалів VI Всеукр. наук.-практ. Інтернет-конф. з міжнародною участю, 4 жовтня 2021 р.* Вінниця: Центр підготовки наукових та навчально-методичних видань ВТЕІ КНТЕУ, 2021. С. 113-119.
9. Казімова Ю. До поняття формату жанру інтерв'ю у журналістиці. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2018. №896. С. 59-62.

10. Комплексний демографічний прогноз України на період до 2050 р. / за ред. чл.-кор. НАНУ, д.е.н., проф. Е.М. Лібанової: Український центр соціальних реформ, 2006. 138 с.
11. Кострубіцька А. Свобода слова та окремі аспекти державного регулювання діяльності засобів масової інформації під час війни. *Вчені зап. Тавр. нац. ун-ту ім. В. І. Вернадського. Серія : Публіч. упр. та адміністрування*. 2022. Т. 33, № 3. С. 93-97.
12. Костюченко О. Основи телевізійної журналістики : навчальний посібник. Острог : Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2016. 218 с.
13. Кремень. В. Філософія людиноцентризму у світлі національної ідеї. Вища освіта України. 2009. С. 5-13.
14. Кузьменко О. Пейоративна оцінка адресата в англomовному інтерв'ю (на матеріалі глянцевого журналу для чоловіків GQ). *Сучасний стан і перспективи лінгвістичних досліджень та проблеми перекладу : матеріали Всеукр. наук. конфер. пам'яті докт. філол. наук, проф. Д. І. Квеселевича*. Житомир : Видавництво ЖДУ ім. І. Франка, 2017. С. 45-47.
15. Лісневська Ю. Сучасний мас-медійний простір: реалії та перспективи розвитку. *Образ : матеріали III Всеукраїнської науково-практичної конференції. 25 жовтня 2018 р. / за ред. В. М. Каленич*. Вінниця, 2018. С. 140-143.
16. Лішафай О. Саунд-дизайн і музична драматургія, кіно та телебачення. *Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури*. 2015. № 35. С. 177-187.
17. Марків О. Формування в майбутніх журналістів культури роботи з інформацією в умовах гібридної війни. Гібридна війна і журналістика. *Проблеми інформаційної безпеки : навчальний посібник / за заг. ред. В.О. Жадька*. Київ : Видавництво НПУ ім. М. П. Драгоманова. 2018. С. 290-304.

18. Михайленко В. Регулятивна функція запитань у текстах інтерв'ю. *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2012. Вип. 22. С. 185-193.
19. Михайлин І. Основи журналістики: підручник. Київ, 2011. 496 с.
20. Мусієнко О. Гібридне походження художньої природи відеохостингу як нової жанроформи аудіовізуальної культури. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2020. Вип. 34. С. 105-110.
21. Назаренко О. Політичне інтерв'ю в сучасному медіадискурсі: структура та функції. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. № 71. 2025. С. 110. URL: <http://vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v71/26.pdf> (дата звернення: 30.04.2025).
22. Овсієнко Л. Емоційний інтелект та його вплив на формування фахової компетентності майбутнього журналіста. *International Science Conference «The latest problems of modern science and practice», January 11-14, 2022. USA : Boston*. Р. 376.
23. Різун В., Скотникова Т. Методи наукових досліджень у журналістикознавстві : навч. посіб. / 2-е вид., переробл. і доп. Київ : Преса України, 2008. 144 с.
24. Сербін С. Рольові функції маніпулятора в прямоефірних інтерв'ю. *Медіапростір: збірник наукових статей із соціальних комунікацій*. Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2015. Вип. 7. С. 32-41.
25. Словник української мови : в 11 т. Київ, 1973. Т. 4. С. 37.
26. Четверикова Т., Клехо О. Системи створення відеоконтенту для дистанційного навчання. URL: <http://lpc-dspace.org.ua/bitstream/>. (дата звернення: 20.04.2025).
27. Швед. М. Вплив освіти і культури на розвиток суспільства. *PRACE NAUKOWE Akademi i im. Jana Długosza w Częstochowie Rocznik-Ukraiński*. 2014. Т. XVI. С. 463-471.

IV. СЦЕНАРІЙ

Перший випуск. «Відеофільм №1. Вадим Мазурик»

ЗВУК	ВІДЕО
Перший блок відеофільму	
Передісторія створення відеофільмів <i>(музичний супровід – Documentary music background – Royalty Music)</i> Спогади зі студентських років зазвичай залишають помітний слід у пам'яті. Знайомі коридори, просторі аудиторії, улюблене місце біля вікна, студентські друзі та викладачі. Саме тут, у цих стінах, ми робимо перші спроби в професії, здобуваємо не лише академічні знання, а й життєвий досвід. Але студентські роки — це не тільки навчання. Це випробування, виклики та сумніви. Які уроки людина винесе зі стін рідного університету, залежить лише від неї. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського вже впродовж 113 років готує спеціалістів для освітньої галузі та інших суспільно важливих сфер життя.	Кадри студентів, які ідуть по території університету Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів, що розмовляють на природі на території університету

Серед випускників - високі державні посадовці, політики, письменники, діячі освіти й науки, відомі митці та спортсмени, журналісти та музиканти. Тож дізнаємось про тих, хто здобув вищу освіту і впевнено буде свій професійний шлях.	Кадри 3 корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів що пишуть конспекти в аудиторії Кадри головного корпусу ВДПУ
Другий блок відеофільму	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> На історичному факультеті почалась історія заслуженого журналіста України Вадима Мазурика. Він є представником Національної ради України із питань телебачення та радіомовлення у Вінницькій області. Займається моніторингом теле- та радіоефірів, слідкує за впровадженням нового медійного законодавства та реформою комунальних медіа. Тож, довідаємось, які спогади залишили студентські роки у Вадима Мазурика.	У кадрі з'являються фото відомого випускника, ведуча розповідає його історію та професійний шлях
Третій блок програми	

Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)

Інтерв'ю

- Як ви обрали свою майбутню професію, або ж принаймні напрям підготовки, і що стало вирішальним у цьому виборі?

- Це були ще початкові мої класи школи. Іноді так мені мої однокласники казали, так, історик. Хоча тоді історія починалася в четвертому класі, але мені це було якось набагато цікавіше вже раніше. Знаєте, ще допомогла енциклопедія моєї бабусі і дідуся, вона була така багатотомна, але якщо навіть подивитися на цю книгу, то можна побачити, що том історичний був використаний набагато більше, ніж інший. Набагато-набагато, я сказав би, тому що мені вдалося його прочитати, той величезний том, уже десь так класу до 5. І далі все було набагато цікавіше, впринципі, я для себе вже тоді розумів, мені це буде цікаво. Так.

- А яким було перше враження від ВДПУ?

У кадрі з'являється ведуча та герой відеофільму на лавці, на фоні головний корпус ВДПУ. Ведеться інтерв'ю

Перше питання

Друге питання

- Дійсно, перше враження від цих стін, від якогось такого, знаєте, корпус, який дає підстави говорити, що це солідний навчальний заклад. Направда, це важливо, тому що можна, звичайно, сказати, яка різниця. Може бути абсолютно модерний будинок, а там дають серйозні знання, звичайно, може бути. Але є якесь таке перше враження, коли ти дивишся на це все, і тобі складаються якісь пазли. Тобі буде тут, напевно, якось приємно.

- *Що було найцікавішим або ж найскладнішим у навчанні і загалом, яким було студентське життя?*

- Цікаве було життя. Коли люди молоді, вони завжди знаходять собі те, чим займатися. І тут тільки є енергія молодості, то ти можеш поєднувати багато речей. Тебе вистачає і на те, щоб, в принципі, і навчатися, і займатися якимись цікавими справами, і кудись можна поїхати на конференцію. Хоча це взагалі час пізнання, розумієте? Коли йде такий період пізнання,

Третє питання

активний життя, воно все тоді складається в якісь єдині пазли, тому що воно все йде органічно. Це якісь концерти, якісь те, якісь се. Ти це пригадуєш просто. І поскільки в мене якраз така пам'ять досить хронологічна, мені досить просто розкласти події. Все ж таки, знаєте, це історично, напевно, освіта дається в знаки. Я досить чітко можу, допустимо, подумати, що ця подія була в 1979 році, а ця, наприклад, в 83-му, а ця в 75-му. Є в мене така здатність. І тому, власне, коли ти кидаєш погляд на життя, то ти розумієш, що, в принципі, випадковостей буває небагато. Воно якось так складається все органічно для того, щоб і реально міг пізнавати світ. Оце взагалі пізнання світу на початковому етапі.

- Так, а яка є найяскравіша історія із студентських років? І що з пережитого на парах, на практиці, можливо, або ж просто поза навчанням згадується із усмішкою?

- Ну, усмішка в першу чергу, звичайно, це ситуації. які менше,

Четверте питання

можливо, мають відношення безпосередньо до навчального процесу. Це більше, скажімо, археологічна практика. Це наші поїздки студентські на, як ми казали, на Родгосі, на яблука. Збір врожаю, тоді ж студенти їздили. Ну, самі розумієте, коли ти там на місяць від'їжджаєш, там кумедних історій буває дуже багато, знаєте, із розряду є що згадати, нема що внукам розповісти. Але тим не менше цікаві моменти, дуже цікаві буває, згадується, коли там, скажімо, на археологічній практиці. Наш керівник доручив одному нашому колезі, який на той момент перейшов до нас із факультету фізвиховання. Він переходив з факультету на факультет. Йому треба було там відпрацювати також археологічну практику. А він такий здоровий, крепкий хлопчина, нівроку. Ну, а археологічна практика, там же принцип який? Ти маєш зачистити розкоп відповідно до культурного шару. Ну, а далі вже як ви розумієте. Ти починаєш там якимись

ножичками, там, я не знаю, чимось іще, акуратненько.

- Все відчистити, почистити.

- Так, відчищати і таке інше. Ну, він, значить, дав йому задачу зачистити до культурного шару. А ми пішли, значить, там кілька пагорбів таких, і в нас на кожному був розкоп. Він для того, щоб не втрачати часу, він каже, ну, а ми пішли, там, будемо, значить, уже завершувати на тому другому пагорбі. От, і коли ми повернулися на цей, то хлопчина цей котрій нівроку закопався так, що вже його не було видно тільки знаєте, вилітав ґрунт звідти, як ви розумієте.

Ніякого культурного шару там вже не було і близько, бо він майже до магми закопався.

- Як університет вплинув на ваше професійне становлення?

- Він дав мені, по суті, справи, якісь ті вміння, навички, знання, які можна було застосовувати в подальшій моїй біографії. Тому що так склалося вже пізніше, що, так, певний час, сім років я пропрацював вже в якості викладача на історичному факультеті. А потім в

П'яте питання

90-ті роки в мене були децю інші професії, потім я прийшов в журналістику, і вже майже 30 років в ній. Чим би я не займався, але викладання залишалось обов'язковим елементом. Це говорить про те, що воно мені було потрібно. Можливо, це було потрібно і людям, які мене запрошували. Давайте я скромно скажу так.

- Чи є викладачі, яких ви згадуєте такою особливою повагою, або просто тяж із теплом? І чому ж саме вони залишили такий помітний слід?

- Направду, звичайно, так, тому що, по-перше, я дуже вдячний вузу за те, що він дав мені можливість познайомитись, навчатись, а потім, що вже мав я щастя, співпрацювати з ними в якості колеги.

- І з іншого боку.

- Ну, так, в якійсь мірі, так, і, в принципі, з моїм вчителем, саме вчителем, якого я завжди вважав своїм вчителем з великої літери, Ілля Гаврилович Шульга, професор, з яким я 4 роки, скажімо, в якості

Шосте питання

студента працював, навчався і був на його гуртку, а пізніше вже коли прийшов, повернувся до вузу, то певний час читав за ним семінари. І це для мене була школа, повірте, і в студентські часи, і в часи викладацькі. Тому що це школа постійна, коли ти з такими людьми спілкуєшся. Ілля Гаврилович, це, звичайно, та людина, якій я дуже-дуже вдячний. Ми, до речі, кілька років тому, йому виповнилося 100 років, ми ходили, вшановували, і це було якось дуже. що так трепетно і важливо, напевно, для всіх нас. Не можу не згадати і Миколу Миколаєвича Кравця, це завідувач кафедри всесвітньої історії, надзвичайно потужний вчений, людина таких незламних принципів, якому було складно в житті, тому що в нього була непроста біографія. І він, знаєте, якраз також намагався студентами, ну навіть не намагався, він був органічний в усьому. До речі, як і Шульга, вони, знаєте, вони ніколи не грали. От вони жили це життя, і це було видно. Трошки молодше покоління, але теж дуже

важливе для мене, декан тодішній - Олексій Лойко, Олексій Герасимович, Степан Іванович Дровозюк, людина, яка була куратором моєї групи, а потім так трапилося, що я був заступником декана у нього, в ті часи, коли він був деканом, от, зараз він директор інституту перекваліфікації вчителів, якось так, там називається, академія післядипломної освіти, оце правильно назва. Тобто це були люди, в яких я навчався, яким я дуже вдячний.

- Що б ви порадили або ж побажали уже сучасним студентам, які зараз навчаються у педагогічному?

- Просто треба жити, треба жити наповну. Треба бути патріотичними, відчувати, що живемо в такі часи, коли від кожного з нас залежить те, наскільки бути в Україні, як в незалежній, суверенній державі, наскільки ми будемо ідентичними, як українці. Це все дуже важливо для сучасного студентства. А ще, звичайно, знаєте, я закоплююсь тим, що, скажімо так, це покоління

Сьоме питання

студентів, воно має можливість саморозвитку, вони дуже непогано знають іноземні мови. Я думаю, набагато краще, ніж наше покоління, це однозначно. Є багато для того можливостей і бажання, мені здається. Вони спілкуються своїми, скажімо так, візаві в інших країнах, і їм допомагає знання цих мов. Можу ще тільки єдине сказати, побажаю бути більш системними, тому що велика кількість інформації, вона часто слугує не дуже позитивну роль, відіграє, тому що ти тонеш в цій інформації. Так от, треба вміти з цього виборсуватися. Вміти формулювати думки, тому що, в принципі, я зможу пояснити, чому нинішнє покоління менше читає. Не мають часу, не мають можливості, переходять в основному на інформацію з інтернету і в кращому випадку лонгріди читають. А в гіршому просто заголовки, розумієте? А це все ж таки відсутність такого систематичного читання в багатьох, я не кажу в усіх, але в багатьох, призводить до того, що складніше формулювати. І тому,

коли, допустимо, я там мав можливість редагувати якісь наукові роботи, от це зразу відчувається.

- Як би ви описали ВДПУ одним словом або ж словосполученням?

- Це просто, так. Це альма-матер. Це не просто альма-матер, це моя улюблена альма-матер, якій я готовий служити. І знаєте, це та історія, коли мені завжди приємно. Не просто прийти, а бути корисним для Вінницького педагогічного. Бути і тою людиною, яка завжди може підставити своє плече для того, щоб цей вуз рухався, ставав ще кращим і розвивався. Я дуже люблю цей вуз, я люблю людей, які в ньому працюють. Працюють і навчаються. У мене, по суті, два різних факультети. Той, який я закінчив, і той реально мій альма-матер іст фак. І, звичайно, уже кафедра журналістики, на якій я все ж таки вже досить багато часу пропрацював. Це для мене також важливо. І коли я прихожу сюди, я стараюся все ж таки зайти в ці рідні, правда, корпуси, але тим не менше

Восьме питання

не так далеко, прийти і побачитися з людьми яких я люблю і ціную.	
Четвертий блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket</i> <i>Лайф</i> Вадим Мазурик є людиною, яка переглядає та переслуховує усі місцеві теле- та радіопрограми у межах своєї професійної діяльності. Бере участь у заходах, присвячених розвитку медіапростору, боротьбі із дезінформацією та підтримці журналістів. До зустрічі у нових відео!	У кадрі ведуча та інтерв'юований бесіднують на території ВДПУ. Ведуча розповідає про поточне місце роботи і досягнення випускника та завершує відеофільм.

Другий випуск. «Відеофільм №2. Іван Педорук»

ЗВУК	ВІДЕО
Перший блок відеофільму	
Передісторія створення відеофільмів <i>(музичний супровід – Documentary music background – Royalty Music)</i> Спогади зі студентських років зазвичай залишають помітний слід у пам'яті.	Кадри студентів, які ідуть по території університету

Знайомі коридори, просторі аудиторії, улюблене місце біля вікна, студентські друзі та викладачі. Саме тут, у цих стінах, ми робимо перші спроби в професії, здобуваємо не лише академічні знання, а й життєвий досвід. Але студентські роки — це не тільки навчання. Це випробування, виклики та сумніви. Які уроки людина винесе зі стін рідного університету, залежить лише від неї. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського вже впродовж 113 років готує спеціалістів для освітньої галузі та інших суспільно важливих сфер життя. Серед випускників - високі державні посадовці, політики, письменники, діячі освіти й науки, відомі митці та спортсмени, журналісти та музиканти. Тож дізнаємось про тих, хто здобув вищу освіту і впевнено будує свій професійний шлях.	Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів, що розмовляють на природі на території університету Кадри 3 корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів що пишуть конспекти в аудиторії Кадри головного корпусу ВДПУ
Другий блок відеофільму	

<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> Філологічний факультет педагогічного університету закінчив Іван Педорук, заслужений журналіст України, менеджер та діяч культури. Він знімався у п'яти українських кінострічках. Був заступником директора Департаменту інформаційної діяльності та комунікацій із громадськістю Вінницької обласної державної адміністрації. Тож запитасмо, як склались студентські будні у Івана Педорука.	У кадрі з'являються фото відомого випускника на фоні Вінницького обласного українського академічного музично-драматичного театру імені Миколи Садовського, ведуча розповідає його історію та професійний шлях
Третій блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Інтерв'ю</i> - Як ви обрали свою майбутню професію, або ж принаймні напрям підготовки, і що стало вирішальним у цьому виборі? - Десь після шостого класу вирішив, що я хочу присвятити себе театральній діяльності, мистецькій діяльності. Саме тоді я вступив в	У кадрі з'являється ведуча та герой відеофільму у стінах театру імені Миколи Садовського. Ведеться інтерв'ю Перше питання

театральну студію нашого Палацу дітей та юнацтва. Тоді вона називалася «Дебют», потім «Мельпомена». Закінчив ту студію. І, власне кажучи, в мене було дві таких паралельні, можна сказати, життєвих ліній, окрім занять в школі. Це заняття в театральній студії. І ми з моїми друзями, однокласниками відкрили в нашій школі, це тоді була середня школа №17, зараз фізико-математичний ліцей, ми відкрили радіогазету, видавали журналістський такий часопис, ну і, скажімо, друга лінія – це були такі починання в журналістській діяльності. Вони в мене йшли синхронно.

- А яким було перше враження про державний педагогічний університет?

- Ну, справа в тому, що я до цього часу дуже часто бував в педагогічному університеті.

- Ви вже були знайомі?

- Так, я був знайомий із викладачами, із студентами. Справа в тому, що на той час дуже активна була молодь, до якої я себе теж

Друге питання

зараховував. Грали в відому гру КВН і навіть не навчаючись в педагогічному університеті, я був спочатку одним з учасників однієї з команд педагогічного університету. Мене запросили, так би мовити, зі сторони, оскільки ми грали в школі в КВН, потім ці шкільні чемпіонати перейшли на міські чемпіонати, потім міжінститутські тоді. Я багатьох знав, з багатьма навіть і подружився. А потім вже так сталося, що я був і ведучим наших чемпіонатів

внутрішньоуніверситетських. Дуже пам'ятаю, як були учасниками одних з команд Олександр Теренчук, Дмитро Голубів, Віктор Бронюк. Це все, так би мовити, я разом з ними варилися в одному цьому кавенівському компоті в той час і не давали спокійного життя нікому.

- І от що було найцікавішим, або ж, можливо, найскладнішим у навчанні?

- Ну, мене трошки доля, я ж розповів так, покидала, пошвиряла ноги. Але разом, може і на жаль, може і на щастя, але так сталося, що я вступив

Третє питання

до університету, і фактично мій перший курс, то було навчання на стаціонарі. А коли вже я перейшов на другий, я вже на той час працював в Вінницькій обласній державній телерадіокомпанії, я вже практикувався як журналіст, телевізійник. А це постійні виїзди, це постійні подорожі по області і за межі області. І я зрозумів на той час, що я вже не встигаю. Треба все ж таки і вчитися, але разом з тим і треба працювати. То я на третьому семестрі перейшов на заочну форму навчання. Але я, ну, всі сесії, я був і шаленим студентом, мене називали, тому що, наприклад, у нас початок семестру наступного дня після Нового року був призначений на 2 січня. І було навіть один раз так, от ви запитували про курйози, один раз, це, здається, був третій курс, я приїхав, чесний студент, після святкування новорічних свят, я прихожу в університет, бачу взагалі одну людину, дві людини, прихожу в нашу аудиторію, і от на лекції було дві людини, викладач і я.

- Дві людини склали лекцію, але ви були в тому списку, хто був присутній.

- Ну так, це був великий плюс. Мені подякували, через 15 хвилин ми попрощалися, але, як кажуть, в карму плюс був поставлений.

- Загалом із студентського життя, можливо, ще можете пригадати якісь такі яскраві історії, те, що викликає зараз посмішку?

- Ну, я пригадую Зиновія Юхимовича, це наш такий викладач-легенда, це людина, яка особисто товаришувала з Володимиром Сосюрою, він дуже любив розповідати свої історії життєві. І одного разу, наприклад, ну це така трошечки побутова історія, але разом з тим вона смішна. Ми на перерві, сесія була, на перерві, нас було набагато з двома хлопцями, ми стоїмо, вибачте, біля санітарної кімнати, щось розмовляємо, і виходить звідти Зиновій Юхимович. Ми кажемо, добрий день, Зиновій Юхимович, і прийшли, протягуємо руку. А він так руку потім раз і

Четверте питання

прибрав. Каже, а я вам зараз, молоді люди, руки і не подам. Ми, звісно, в шоці. Що ж трапилось? Він каже, бо я нею тільки що ходив в туалет. Ну це він так. Він любив жарти такі цікаві. Він дійсно людина-легенда був.

- Як загалом університет вплинув на ваше професійне життя? Якщо ви казали, що так, ви вже знали свій напрям, знали, в чому хочете, куди хочете рухатись, але загалом, можливо, якісь якості виховав?

Ну, перш за все, це системність. Тобто, коли ти хочеш навчатися, паралельно працювати, то дуже важко самому вдома після робочого дня виснажливо сидати за підручники і щось займатися самоосвітою. Кажу відверто, це непросто. І от коли ти навіть на заочному формі навчання навчаєшся, здобуваєш освіту, то все одно це є якась система. Ти розумієш свою відповідальність, ти розумієш, що це треба зробити. На сьогоднішній день я вже здобуваю четверту вищу освіту, а це була моя перша. І вона, як кажуть, найкраща і

П'яте питання

найулюбленіша. Такий теж курйоз, що минулого року, 17 червня, коли мене запросила Наталія Іванівна Лазаренко разом з Віталієм Гандзюком запросила мене очолити державну екзаменаційну комісію, і 17 червня під час іспиту я зламав ногу. На сходах рідного педуніверситету.

- Це було до іспиту?

- Це було під час іспиту. Була повітряна тривога, ми спустилися в підвал, продовжували захист дипломних робіт, потім скасували тривогу. Ми піднімалися знову на третій поверх, я на сходах падаю і ростин зв'язок, ну там, коротше, цілий набір.

- Ви згадували одного викладача, чи є ще викладачі, яких ви можете згадати з посмішкою? У вас залишили якийсь слід у пам'яті, або, можливо, саме вас якось також виховали, наставили?

- Ну, по пам'яті, це декілька викладачів, які дійсно залишились в пам'яті. На жаль, вже декількох з них немає. Це Євгенія Миколаївна Антонюк, це Варвара Яківна

Шосте питання

Теклюк, вона на той час була, керівником кафедри. Дуже приємні враження, дуже високоосвічені і високоінтелегентні жінки. Я нещодавно бачився і сподіваюсь, дай Боже здоров'я, це Ніна Лаврентіївна Іваницька, яка була моїм науковим керівником під час захисту. Дуже приємні спогади про цих людей в мене дійсно залишились надовго.

- Що б ви могли побажати сучасним студентам?

- Я б побажав сучасним студентам, перш за все, любити ту справу, якою вони займаються. Я кажу відверто, я вступив в університет вже в зрілому, так би мовити, віці, я вже повернувся з лав Збройних сил. І вже були в мене спроби певні до вступу. Я розумів, що треба мати вищу освіту, але в той же час я розумів, що буду працювати в журналістиці, але в той же час я відчував, що мені потрібна освіта, яка максимально наближена до тієї роботи, якою я маю займатися. І я не очікував, кажу відверто, що я отримую дійсно той пакет знань і навичок, навіть навчаючись на філологічному

Сьоме питання

факультеті, який я врешті-решт і отримав. І я вам скажу відверто, що сьогодні вже минуло з того часу майже 30 років, і я все одно користуюся тими знаннями, які я отримав в університеті. Це абсолютно нормально будувати здорову кар'єру, це абсолютно нормально йти далі. Здобувати другу, третю освіту, разом з цим підніматися по, скажімо так, професійних сходинках все вище і вище. Не треба цього соромитись і треба любити життя, треба любити той шлях, якому ти себе присвячуєш.

- І як би ви загалом описали одним словом ВДПУ або

словосполученням?

- Рідна домівка. Рідна домівка, затишна, комфортна, тепла, дійсно, куди хочеться завжди повертатись і бачитись тими людьми, які дорогі твоєму серцю, твоїй пам'яті, твоїй історії.

- І на останок ще одне питання.

Як ви загалом змінилися від часу студентства?

- Як змінився? Напевно, став більш відповідальним, перестав боятися і

Восьме питання

Дев'яте питання

соромитись всього на світі. Став більш пробивним в цьому плані. Це мені допомогло в тому числі і при тому, коли мене запросив Віталій Олександрович спробувати себе в ролі викладача. Мене тоді і Світлану Миколаївну Бусілкову, ми вдвох, оскільки звання заслужений журналіст України, нам давало таке право. Звісно, для мене це було, я навіть не уявляв собі, що я можу повернутися на той факультет, де я навчався, я можу повернутися в якості викладача. Це був взагалі абсурд, я навіть ніколи про це в житті не думав.

- Але загалом викладацька справа вам сподобалась?

- Дуже, дуже сподобалась. Мені сподобалась комунікація, мені сподобались ви студенти дуже цікаві, дуже небайдужі, дуже, знаєте, такі сучасні. І це ж обмін енергії. Я чомусь у вас вчусь, ви щось пізнаєте у мене. І оцей обмін, коли він адекватний, коли люди дійсно зацікавлені, ця синенергія, яка об'єднує, вона дає хороший результат.

Четвертий блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> Із травня 2023 року Іван Педорук обіймає посаду директора Вінницького обласного українського академічного музично-драматичного театру імені Миколи Садовського. За час його керівництва театр представив вісім прем'єр, що є значним показником. Театр продовжує поповнювати репертуар новими постановками, підтримуючи українське мистецтво під час війни. До зустрічі із новими історіями!	Ведуча розповідає про поточне місце роботи і досягнення випускника на фоні Вінницького обласного українського академічного музично-драматичного театру імені Миколи Садовського та завершує відеофільм.

Третій випуск. «Відеофільм №3. Віктор Бронюк»

ЗВУК	ВІДЕО
Перший блок відеофільму	
Передісторія створення відеофільмів <i>(музичний супровід – Documentary music background – Royalty Music)</i> Спогади зі студентських років зазвичай залишають помітний слід у пам'яті.	Кадри студентів, які ідуть по території університету

Знайомі коридори, просторі аудиторії, улюблене місце біля вікна, студентські друзі та викладачі. Саме тут, у цих стінах, ми робимо перші спроби в професії, здобуваємо не лише академічні знання, а й життєвий досвід. Але студентські роки — це не тільки навчання. Це випробування, виклики та сумніви. Які уроки людина винесе зі стін рідного університету, залежить лише від неї. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського вже впродовж 113 років готує спеціалістів для освітньої галузі та інших суспільно важливих сфер життя. Серед випускників - високі державні посадовці, політики, письменники, діячі освіти й науки, відомі митці та спортсмени, журналісти та музиканти. Тож дізнаємось про тих, хто здобув вищу освіту і впевнено будує свій професійний шлях.	Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів, що розмовляють на природі на території університету Кадри 3 корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів що пишуть конспекти в аудиторії Кадри головного корпусу ВДПУ
Другий блок відеофільму	

<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> На історичному факультеті почався шлях відомого українського музиканта, лідера гурту ТiК – Віктора Бронюка. У 2005 році він заснував гурт «Тверезість і культура». У 2006- му здобув широку популярність завдяки пісні Олені. Із червня 2006- го року по липень 2007- го головний спеціаліст відділу організаційно- масової роботи Управління культури Вінницької міської ради. Тож довідаємось, як пройшли студентські роки у Віктора Бронюка.	У кадрі з'являються фото відомого випускника, ведуча розповідає його історію та професійний шлях на фоні Вінницької обласної філармонії
Третій блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Інтерв'ю</i> - Як ви обрали свою майбутню професію, або ж принаймні напрям підготовки, і що стало вирішальним у цьому виборі? - Якщо відверто, то напевно, що як і більшість підлітків був так само розбалансований. Я абсолютно не розумію, чого я хочу. Був варіант	У кадрі з'являється ведуча та герой відеофільму у залі Вінницької обласної філармонії. Ведеться інтерв'ю. Перше питання

вступити в Барське педагогічне училище на спеціалізацію вчитель образотворчого мистецтва художньої праці за співбесідою, оскільки в мене було червоне свідоцтво з відзнакою після закінчення 9 класів, так я вступив на педагогічну ниву, ну а далі, як виявилось, що професія не серйозна художника була в 98-му році, треба було вступити на серйозну спеціалізацію, на історію правознавства, тому що це завжди була кузня кадрів для всіх. Звідти можна було піти чиновником працювати, можна було піти в службу безпеки працювати, навіть дільничним.

- Перспективи були величезні.

- Так я, в принципі, і попав на історичну школу.

- Чому ж саме Вінницький державний педагогічний університет?

- Випускні іспити в Бару я здав на відмінно, був рекомендований державною комісією до вступу Одеського художнього училища ім. М. Грекова без іспитів, тому що на відмінну склав дисципліни художні.

Друге питання

Але якось тоді вважалося, що це для чоловіка не серйозна професія.

- І загалом не перспективна, несерйозна.

- Я тут не про перспективу. Напевно, що тоді всі вчилися на економістів, на юристів. Тому була така вибрана нейтральна позиція все-таки йти на історичний факультет. Бо це ніби і юрист, і правознавець, ну, вчитель.

- Так, є зв'язок. А чи хотіли ви тоді бути саме вчителем? Чи бачили себе в ролі вчителя?

- Ні, не бачив. Хоча мені подобається працювати з аудиторією. По великій мірі я і зараз працюю вчителем.

Тобто я виходжу на аудиторію.

Неважливо, чи це 20 чоловік, чи це 100 чоловік, чи це 10 тисяч. Класи бувають різні. Але професія вчителям універсальна. Тобто ти так само бачиш аудиторію, ти працюєш в цій аудиторії, перевіряєш домашнє завдання, чи вони вивчили всі слова.

Разом з ними вчиєш нові.

- Ви строгий вчитель, так?

- Я оцінок не ставлю.

- Тільки якісь зауваження, можливо, якщо щось не так?

- Можливо. Дисциплінарні в тому числі. Хто там себе погано на концерті веде, в щоденник запишемо і викличемо батьків, щоб на наступний концерт прийшли з батьками.

- А яке було перше враження про ВДПУ?

- Я скажу так, вперше до ВДПУ, я попав в гуртожиток ВДПУ, ще за два роки до вступу. Приїхав до сестри. Гуртожиток мені сподобався. Там вирувало студентське життя, був студентський дух. Далі вже, коли я вступив, це було само собою.

Порівнювати, наприклад, університет, в якому навчається тисячі студентів, із педучилищем. Периферійне місто Бар, обласне місто Вінниця. Зрозуміло, що це була така велика, як би розказувалося, інша обстановка, оточення. Але перспективи також були набагато більші.

- Так, а яким загалом було студентське життя? Що було найцікавішим або найскладнішим для вас у навчанні? І, можливо,

Третє питання

якісь дисципліни вимагали більше зусиль?

- Я вже мав фахову педагогічну освіту. Багато дисциплін, які стосувалися педагогічної діяльності, вони були навіть в якомусь сенсі, що стосується методики викладання, педагогіки, психології, вони в якомусь сенсі були більш глибоко розкриті. Тобто це правда. Всі це знають і розуміють. Але були якісь, що стосується спеціалізації, тобто цікавості, що стосується історії, були дійсно цікаві якісь предмети.

Наприклад, маючи художню освіту, мене залучали до замальовки і реставрації експонатів археологічної експедиції. В якомусь сенсі, крім того, було набагато яскравіше, позаурочне життя. Організація якогось дозвілля. Ну і само собою життя в гуртожитку, це велика частина студентського життя, і його треба обов'язково пережити. Тому що це момент становлення, це момент, напевно, знайомства з друзями, які на все життя, наприклад. У нас, наприклад, наш колектив, зараз там в силу

Четверте питання

об'єктивних, суб'єктивних причин ми спікуємося, але якраз ті вихідці з студентського середовища, в подальшому, у нас формували гурт ТіК, і по роботі ми пересікаємося. _

- Яка найяскравіша історія зараз згадується? І що з пережитого зараз згадується з усмішкою?

Можливо, є якась така серйозна, курйозна ситуація?

- Насправді, я скажу так, що п'ять років навчання в університеті це був суцільний курйоз, тому що я би там не виділяв, щось занадто більше, занадто менше. Мені не зрозуміла позиція тих студентів, які їв, спав, ходив на навчання. Насправді, студентське життя – це той момент, коли можна багато чого цікавого пізнати, взяти участь. Тому ми займалися майже всією позашкільною роботою, організацією, різного роду конкурсах, теж самодіяльності. Ми створювали театри, естрадні мініатюри, народознавчий центр, брали участь в підготовці програм, їздили на студентські фестивалі. І от, як на мене, цією молодіжною

П'ятье питання

хворобою варто перехворіти в молодості. І є можливість себе реалізувати, і в якомусь сенсі, це те, що далі мене направило в напрямок шоу-бізнесу, тому що задатки були там.

- Як університет вплинув на ваше професійне життя подалі і професійне становлення? І які знання і навички, найбільше дав університет?

- Я пам'ятаю, що не тільки з університету, а і з училища. Фраза викладача, яка працювала в мене в училищі, потім працювала, в педуніверситеті Олена Демченко. Дуже прекрасний педагог. І вона сказала мені, що не буває поганих учнів, бувають погані вчителі. Так само не буває поганих слухачів, бувають погані артисти. І тут, як ти не крути, якщо я глядачу не цікаво, ти можеш там звинувачувати все, що завгодно, але факт залишається фактом. Ти маєш бути цікавим, ти маєш знайти комунікацію, маєш знайти діалог, тоді буде гарний результат.

Шосте питання

- Чи є ще викладачі, яких ви згадуєте з особливою повагою або тепло, можливо? І чому саме ці люди залишили такий помітний слід?

- Не можу сказати. Кожен з цих людей в якийсь момент докладав якийсь зусиль. Десь повірили, десь підтримали, десь допомогли. Наприклад, зараз з теперішнім ректором Наталією Лазаренко ще знайомі з часів, коли вона приїздила до нас в голову комісії у Барське педагогічне училище. Ми з того часу познайомилися і далі я вже вступив. Вона була заступником декана початкових класів, потім декана початкового навчання. Ми багато років спілкуємось, десь треба була мені якась підтримка, вона завжди допомагала. Коли вона вже була призначена на посаді ректора, вона запросила до наглядової ради. Такий орган є у університеті. Я сьогодні член університету. Так само і з факультету, наприклад, тепер вже декан факультету публічного управління і адміністрування Олександр Яременко, це мій

Сьоме питання

куратор. А, ще стільки часу
пройшло. Так, який був куратором
моєї групи, група Г нашого
факультету, нашого курсу.

- Що б ви порадили сучасним
студентам?

- Не забувайте, що студентські роки
бувають раз. І молодість,
просиджувати на те, що просто
ходив на лекції, спав в гуртожитку і
ходив до читальної зали, ну це не те.
Треба ставити трошки вищі вимоги.
Треба, напевно, знаходити в собі.
Заставляти себе трошки
під'єднуватися до інших процесів.
Тому що, знову ж таки, спілкування.
Зараз велика проблема, наслідок
ковіду, війни, проблема соціалізації.
Тому що ці дистанційні форми, вони
позбавляють людей того, в принципі,
чим ми відрізнялися завжди від
інших живих істот, що ми могли
комунікувати, що ми могли робити
якісь соціальні речі, знаходити в собі
друзів. Якщо це якісна комунікація,
студентський час, це на все життя.

**- Як Ви змінилися із часу
студентства? І якими якостями**

Вас збагатила освіта і навчання в педагогічному університеті?

- Ну, про зміни зрозуміло, що кожна людина, вона набуває життєвого досвіду і вона змінюється, вона росте. І це, як би, такий якісний процес. Але якщо ми говоримо про те кардинально, от я не раз, будучи на території університету, там пригадую, ідучи до гуртожитку, номер один, в якому я проживав, от я собі так підхожу і думаю, що зараз вийдуть там хтось з моїх знайомих, хоча багато хто сьогодні вже займає високі посади і, скажімо так, керівні важливі державні посади, не тільки державні, в бізнесі все інше. Але все одно мене особисто з такою гарною душевною теплотою згадуються ті часи.

- І наостанок, як би ви описали ВДПУ одним словом або словосполученням?

- Ну, я колись не розумів, як тоді казали альма-матер, наша альмаматер, слово матюк тоді було не зрозуміле для мене. Але друга мама, в якомусь сенсі я можу словосполученням

Восьме питання

Дев'яте питання

охарактеризувати. Тому що в якомусь сенсі для мене дійсно це була альма-матер. Тому що той фундамент життєвий, звідки почалися якісь такі певні кроки в доросле життя, вони власне відбулися саме звідти.	
Четвертий блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> Із 22 серпня 2024 року Віктор Бронюк є директором Вінницької обласної філармонії імені Миколи Леонтовича. Незважаючи на нову посаду, він не планує завершувати музичну кар'єру. До зустрічі із новими героями!	У кадрі ведуча та інтерв'юований бесіднують на території ВДПУ. Ведуча розповідає про поточне місце роботи і досягнення випускника та завершує відеофільм.

Четвертий випуск. «Відеофільм №4. Віктор Мозалевський»

ЗВУК	ВІДЕО
Перший блок відеофільму	

Передісторія створення відеофільмів <i>(музичний супровід – Documentary music background – Royalty Music)</i> Спогади зі студентських років зазвичай залишають помітний слід у пам'яті. Знайомі коридори, простори аудиторії, улюблене місце біля вікна, студентські друзі та викладачі. Саме тут, у цих стінах, ми робимо перші спроби в професії, здобуваємо не лише академічні знання, а й життєвий досвід. Але студентські роки — це не тільки навчання. Це випробування, виклики та сумніви. Які уроки людина винесе зі стін рідного університету, залежить лише від неї. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського вже впродовж 113 років готує спеціалістів для освітньої галузі та інших суспільно важливих сфер життя. Серед випускників - високі державні посадовці, політики, письменники, діячі освіти й науки, відомі митці та	Кадри студентів, які ідуть по території університету Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ Кадри студентів, що сидять в аудиторії за партами та пишуть завдання Кадри головного корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту Кадри студентів, що розмовляють на природі на території університету Кадри 3 корпусу ВДПУ із висоти пташиного польоту
--	---

спортсмени, журналісти та музиканти. Тож дізнаємось про тих, хто здобув вищу освіту і впевнено будує свій професійний шлях.	Кадри студентів що пишуть конспекти в аудиторії Кадри головного корпусу ВДПУ
Другий блок відеофільму	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> У 2003 році філологічний факультет Величного педагогічного закінчив Віктор Мозелевський. Із 2004 до 2015 року він працював журналістом на вінницьких телеканалах. Наступні два роки був заступником питань із радіомовлення. У 2017 році він отримав нагороду «Золоте перо» від обласної спілки НСЖУ. У 2017 році він подався і переміг конкурс продюсер філії. суспільного мовлення. Тож запитав, який відбиток залишив університет у житті Віктора Мозелевського.	У кадрі з'являються фото відомого випускника, ведуча розповідає його історію та професійний шлях
Третій блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Інтерв'ю</i> - Як ви обрали свою майбутню професію, або ж принаймні напрям	У кадрі з'являється ведуча та герой відеофільму на фоні радіокомпанії

підготовки, і що стало

вирішальним у цьому виборі?

- Вибір професії в мене відбувся дуже випадково. Я б сказав, не звичайно випадково. Я просто їхав трамваєм з університету і просто вийшов на зупинці, де одночасно локалізувались два телебачення місцевих і я зайшов в одне з них і сказав, що я чув, що нібито вам потрібні журналісти. А де ви чули? Ну, в вашій рекламі. І таким чином сказали, приходьте на другий день. Я прийшов. Я вже закінчив університет. У мене були якісь там невеличкі роботи. Я ще не знайшов свого творчого шлягу. місця, де я працював би далі. Але от тоді була поїздка з університету і зовсім несподівано, я професію журналіста трошки побоювався, тому що мені здавалося, ну, я і досі так вважаю, що це треба мати неабиякі знання, неабиякі якості для того, щоб стати журналістом, навички. Але я потім зрозумів, що все відбувається з практикою, що з цього можна навчитися, і ти можеш, якщо захочеш, стати журналістом.

«Місто над Бугом». Ведеться інтерв'ю

Перше питання

- Чому ж саме Вінницький державний педагогічний університет? Це був спонтанний вибір, чи ви планували, що вступити туди?

- Я в 1998 році, коли вже постало питання після 11 класу, то все ж таки куди? У нас не було таких класних можливостей, як ЗНО, НМТ, де ти міг надіслати кілька вишів свої документи і спробувати себе в якихось різних спеціальностях. Я подався до педагогічного, тому що мені здавалося, що тільки там я зможу розкритись. Я відкидав, наприклад, Аграрний університет. Політех не моє, медичний, та ну його страшно, якось кров і так далі, і живих людей треба лікувати. Таким чином я повідкидав виші, і залишився педагогічний. Ну, а це, знаєте, це такий виш з історією. Було, звісно, я не те, що там, а, педагогічний вступ, ні, це було страшно, це були іспити, це були нерви, це були недоспані ночі, підготовка, але так вийшло, що я став студентом.

Друге питання

- А яким було перше враження про ВДПУ? - Щось величне, і таке, знаєте, коли заходите в головний корпус, де якраз мій улюблений філологічний факультет і був, відчувається, що я зайшов в приміщення з історією. Відчувалося, що я там просто став частинкою цієї історії, що це щось таке, якесь як таїнство. І, дійсно, викладачі, які тоді мене навчали, це супер люди, це такі яких я досі дуже поважаю, і якщо когось мені ще доводиться бачити, я завжди зупинюся, поспілкуюся, вони мене пам'ятають, і мене це теж дуже тішить.	Третє питання
- Яким було студентське життя? І от, що було найцікавішим? І, можливо, якісь дисципліни давалися вам важче за інші? - Я сумую за студентським життям іноді. Ну, я так, ностальгую, скажімо. Це були найкращі, безтурботні п'ять років мого життя. Це супер. Коли зараз в сучасної молоді такі були проблеми із студентським життям, як коронавірус, повномасштабне	Четверте питання

вторгнення, ці онлайн навчання. Я розумію, що це їм дуже не пощастило. Дуже-дуже не пощастило.

- Ну так, це якраз припало на наші всі чотири роки практично.

- На ваші роки це страшно. Ви не відчували абсолютно отої атмосфери, настрої, які дає, які ще може дати педагогічний університет. Так, так, так. Ви цього не відчували. Я це відчув, мені пощастило. І я вважаю це супер роками, це дуже круто, це багато знайомств, це люди, з якими ти досі спілкуєшся через те, що ти їх бачив просто в університеті і дець там ви пересікалися і ви з собою спілкувалися.

- Яка була найяскравіша така історія, от яка згадується із посмішкою? Можливо, була якась така курйозна ситуація, а саме студентського життя між одногрупниками.

- Що, можна розповідати таке?

- Ну, якщо вважаєте за потрібне.

- Історії було багато. Я вкотре повторюю, це були найкращі роки. Це були найкращі, безтурботні,

П'яте питання

суперкруті роки. Історій було дуже багато, пов'язане з усіма одногрупниками, тому що я був один хлопець в групі, всі були дівчата навколо. І мої одногрупниці взагалі люди, яких я постійно згадую, з деякими я досі спілкуюсь.

- Підтримуєте зв'язок?

- Підтримую зв'язок, обов'язково.

Історій я не знаю. Я спробую згадати, як одна викладачка, я не здавав довгий час вірші, треба було здавати їх з кількістю 29 чи 30. І я мусив за вечір і ніч вивчити їх і здати на другий день. Таку велику кількість. І я здав. Я здав і досі пам'ятаю свій такий подвиг, але мені це вдалося.

- Як університет вплинув на ваше професійне становище і загалом становлення? І які знання чи навички стали такими ключовими, які надав університет?

- Педагогічний університет дав мені серйозну базу, класну підготовку. І я вже потім так її відточував. Але я завжди прослуховувався до викладачів, яких зустрічав вже під

Шосте питання

час своєї професійної кар'єри. Вони кажуть, Вітя, не приймати участь, а брати участь. І я кажу, все зрозумів. Підлаштовували на якісь, на правильні рейки.

- Чи є викладач, або ж викладачі, яких ви згадуєте з теплом і з повагою, і чому саме ці люди залишили такий помітний слід у пам'яті?

- Всіх викладачів я згадую з теплом і з повагою. От дійсно всіх. У мене не було викладачів, на яких я якось би ображався чи злився на них. Це супер. Були люди дуже класні. Я просто згадую заступницю декана Ольгу Василівну Кілер. Це шикарна жінка, яка класна викладачка, яка була така весела, яка її історії, я досі пам'ятаю, життєві історії, які досі я використовую в своєму житті. Вона просто, от такий особливий слід залишила в житті. Але що, я згадав тільки Ольгу Васильну, їх було дуже багато, і вони всі заслуговують, окремо розповідь. Кожна викладачка і кожен викладач.

- 22 роки із моменту випуску, і час йде, історія змінюється, і люди

Сьоме питання

Восьме питання

теж змінюються. Що би ви побажали уже сучасним студентам?

- Сучасним студентам я побажав би більше комунікувати між собою, більше спілкуватися, більше проводити разом часу. Так, навчання є навчання, але комунікацію ніхто не відміняв. Це вам задовибиться в подальшому житті. Ці зв'язки, ці знайомства, ці унікальні емоції, які жоден гаджет не відтворить, жодна переписка, жодне якесь відео, воно цього не зробить, унікальне спілкування. Яке, до речі, зараз іде втрата по ньому, тому що ми більше всі переходимо в онлайн, ну, розуміло, такі тенденції, але якщо є такі можливості десь збиратись, десь спілкуватись, десь проводити час разом, якісь активності, якісь виїзди спільні, обов'язково це треба використовувати, тому що час цей пройде, коли ви безтурботні, і придуть турботи, і буде більше і більше, особливо там сім'ї, робота і так далі. І ви вже не можете цього зробити. Краще це зробити в той час, коли цього хочеться найбільше.

- Як би ви описали ВДПУ одним словом або ж словосполученням?

- Грандіозно. Я би описав так. Попри виклики, які зараз має цей вищий навчальний заклад, тому що я спілкуюсь з його викладачами, я розумію, з чим вони зараз зустрічаються: зменшенням кількості студентів, з якимись фінансовими викликами. Але попри те, вони розвиваються, вони дають нові програми. Вони навіть дали журналістику вже після того, як я пішов закінчувати навчання. Він розвивається все одно, і він от така мені якась, я сказав, грандіозна глиба. Певно, це буде глиба, яка більш підійде до нього. Глиба, яку, якщо нічим не зрушиш, нічим її не розіб'єш, ніяк їй не зашкодиш. Тому що саме ця глиба, яка як підґрунтя чогось, як фундамент такий, для чогось грандіозного, оце для мене мій педагогічний. Мій, тому що я його закінчив, і це для мене рідний університет. Я більше ніяких не закінчував. Це саме через те, що я закінчив педагогічний.

Дев'яте питання

- Чи підтримуєте ви зараз зв'язок із людьми, які пов'язані якимось з університетом? І чи були залучені до якихось заходів і зустрічей у університеті?

- Був залучений, зустрічався з студентами не одного разу, розповідав про свій досвід, розповідав про те, як я пройшов цей шлях, прохожу шлях журналіста. Часто в студію до мене приходять з різних факультетів. Є хто молодший, ми так згадуємо свої в нас якісь спогади є. Хто старший, ми так згадуємо про тих, хто працював, коли я навчався. Ну, постійно якась є комунікація і постійне спілкування з педагогічним. І я, коли знаю, що людина йде з педагогічного університету, це для мене така особлива гостя чи особливий гість. І з уже якоюсь позначкою. Як ніби рідний. Тому для мене це дуже важливо.

- І як ви змінилися із часу студентства? І якими якостями вас збагатила ця освіта? Можливо, щось переосмислили за час студентства?

Десяте питання. Ведуча та герой відеофільму розмовляють на фоні дерев

Одинадцяте питання

- Ну, який я став? Я став більш, можливо, обов'язковий. Коли я був студентом, я багато разів щось відтягував на потім, відкладав на потім, нехай потім зробимо вже, як вже з тими віршами, які я змушений був 30 штук вчити одразу. А зараз я намагаюся, якщо отримую якісь завдання, або є якісь завдання самому собі, я намагаюся одразу його робити.	
Четвертий блок програми	
<i>Музичний супровід – Dondante – My Morning Jacket)</i> <i>Лайф</i> Із 2023 року Віктор Мазалевський працює у радіокомпанії «Місто над Бугом» заступником директора із творчої та комерційної роботи. Уже 21 рік Віктор Мазалевський присвятив журналістиці і не планує зупинятись на досягнутому. До зустрічі!	У кадрі ведуча та інтерв'юований бесіднують на фоні дерев. Ведуча розповідає про поточне місце роботи і досягнення випускника та завершує відеофільм.